

Vince Flynn

De laatste man

Karakter Uitgevers B.V.

1

Jalalabad, Afghanistan

De vier dode mannen lagen naast elkaar op de woonkamervloer van het schuiladres. Mitch Rapp begon met de man aan de linkerkant. De baard, de donkere, levenloze ogen en het ronde kogelgatje dat het midden van het voorhoofd van de man aangaf, had hij stuk voor stuk verwacht. Eén kogel slechts, precies op de goede plek; zo zou Rapp het ook hebben gedaan. De twee lijfwachten daarnaast zagen er hetzelfde uit, inclusief de roodgerande gaatjes midden op het voorhoofd. Met de vierde Afghaan was het heel anders gesteld. Hij was door het achterhoofd geschoten. Een kwart van zijn gezicht was weggeslagen en er restte nu een kartelig gat met vlees, bloed en botten. Aan de uitgangswond te zien was hij door een kogel van een veel groter kaliber dan 9 mm getroffen, waarschijnlijk een .45-kaliber met munitie die platsloeg en ronddraaide om zo veel mogelijk schade aan te richten. Het ellendige tafereel bood Rapp toch al geen enkele garantie op een goede afloop, maar dit laatste vuiligheidje zette de deur op een kier voor iets waaraan hij helemaal niet wilde denken.

Rapp zette de verontrustende gedachte een moment lang uit zijn hoofd en probeerde zich voor te stellen wat er was gebeurd. De eerste aanwijzingen duiden op een goed voorbereide aanslag. Het beveiligingssysteem was gesaboteerd: de telefoonlijn, camera's, bewegingssensoren, warmtesensoren en zelfs de drukmatten waren allemaal uitgeschakeld. De back-upverbinding via de satellietschotel op het dak was eveneens onklaar gemaakt. Degene die het schuiladres had aangevallen, was blijkbaar zo goed op de hoogte geweest dat de snellereactie-eenheid een kilometer verderop op de luchtmachtbasis op geen enkele manier was gealarmeerd. Volgens de CIA-experts in Langley had dit helemaal niet mogen gebeuren. Vier jaar geleden had-

den ze beweerde dat de Taliban of andere plaatselijke groeperingen het schuiladres op geen enkele manier konden binnendringen. Rapp had diezelfde experts toen verteld dat hij daar geen donder van geloofde. Hij had nog nooit een schuiladres gezien dat echt veilig was, om de simpele reden dat er mensen in en uit moesten.

Net als de meeste andere CIA-schuiladressen had dit huis bewust geen opvallende kenmerken. Er wapperde geen Amerikaanse vlag aan de voorgevel en bij de hoofdingang stonden geen mariniers in de houding. Dit was een geheim adres, dat gebruikt was om de onaangename aspecten van de oorlog te coördineren. Langley wilde geen officiële registratie van de bezoeken van de drugsdealers, krijgsheren, wapenhandelaren, plaatselijke politici, politie en Afghaanse legerofficieren die steekpenningen aannamen.

Het huis zag eruit als een doorsneeblokkendoos van twee verdiepingen in Jalalabad. Er was een aantal snufjes in aangebracht die het uniek maakten, maar vanbuiten leek het groezelig en verwaarloosd, net als alle andere huizen in de buurt. De muur van B2-blokken rond het erf was met een speciale kunsthars bestreken om te voorkomen dat die bij een aanslag met een autobom in duizenden fragmenten zou ontploffen en het huis zou verpulveren. De simpel ogende voordeur bevatte een twee centimeter dikke staalplaat en een versterkt ijzeren geraamte. Alle ramen waren van kogelwerend plexiglas en de geavanceerde beveiligingscamera's en sensoren waren onopvallend aangebracht om niet de aandacht van de burens te trekken. Langley had zelfs de ongebruikelijke voorzorg genomen om de huizen aan weerszijden op te kopen en daar de lijfwachten met hun familie onder te brengen. En dat allemaal om één man te beschermen.

Joe Rickman was de sluwste en briljantste agent met wie Rapp ooit had samengewerkt. Ze kenden elkaar inmiddels zestien jaar. Eerst had Rapp niet geweten wat hij van hem moest denken. Rickman was zo ontzettend gewoon. Er was werkelijk helemaal niets opvallends aan zijn verschijning. Met zijn lengte van een meter vijfenzeventig was hij groot noch klein. Zijn vaalbruine haar paste bij zijn vaalbruine ogen, en een wijkende kin completeerde zijn ietwat bolle gezicht. De zeldzame keren dat je hem hoorde praten, klonk hij nooit enthousiast; zijn stem was zo monotoon dat die zelfs de onrustigste baby nog in slaap kon wiegen.

Doordat hij zo'n onopvallend gezicht had, kon Rickman gemakkelijk in een groep opgaan. Als je hem ontmoette, raakte je bepaald niet onder de indruk van hem. Rickman vond dat allemaal prima. Een groot deel van zijn successen had hij juist behaald doordat stomkoppen hem onderschatten. Hij werkte al drieëntwintig jaar voor de CIA, maar het verhaal

ging dat hij nog nooit een voet in het hoofdkwartier had gezet. Nog maar een paar maanden eerder had Rapp hem gevraagd of het gerucht waar was. Rickman had met een vaag lachje opgemerkt dat hij nog nooit uitgenodigd was.

Op dat moment dacht Rapp dat Rickman met die relativerende opmerking probeerde zich onbelangrijker voor te doen dan hij was. Later kwam hij tot het besef dat Rickman bloedserieus was geweest. Hij behoorde tot de groep mensen die ze alleen in moeilijke tijden – meestal een oorlog – tolereerden. De afgelopen acht jaar had hij de leiding gehad over de clandestiene Amerikaanse oorlog in Afghanistan. Bijna een miljard dollar in contanten was door zijn handen gegaan. Het grootste deel ervan had hij gespendeerd om mensen om te kopen, opdat ze de juiste kant zouden kiezen, maar hij had ook een aanzienlijk bedrag gebruikt om vijanden om te brengen en om een waslijst aan andere onaangename zaken te financieren die nu eenmaal bij dit werk hoorden. In Langley wilden ze niet weten wat Rickman van plan was. Ze wilden alleen resultaten zien, en daarin was Rickman toevallig buitengewoon goed. Rickman mocht dan een doodsaaie burgerman lijken, hij bezat een sluwe geest die bij uitstek geschikt was voor de dubbelhartige, oneindig gecompliceerde wereld van de spionage.

Rapp begreep de angstige ondertoon in de stem van zijn directeur toen ze hem iets meer dan twee uur geleden belde. De ochtendbewaking had bij aankomst de lijken ontdekt en geconstateerd dat Joe Rickman er niet was, waarna ze meteen alarm hadden geslagen bij John Hubbard, het hoofd van de CIA-basis in Jalalabad. Hubbard had zijn baas in Kabul gebeld, en toen had je de poppen aan het dansen. Terwijl Rapp in de mess van luchtmachtbasis Bagram zat te ontbijten, kreeg hij een telefoontje van CIA-directeur Irene Kennedy. Hij was de vorige avond in het land aangekomen voor een belangrijke missie, die inmiddels opgeschort was. Kennedy had de weinige informatie waarover ze beschikte aan Rapp doorgegeven en hem opgedragen met de eerstvolgende Blackhawk naar Jalalabad te vliegen. Rapp was niet in discussie gegaan. Hij vertrok met vier van zijn teamleden en landde nog voor negen uur 's ochtends in Jalalabad. Hubbard had hem met een konvoi van drie SUV's en een bewakingsescorte opgehaald en naar het huis gereden.

Langley wilde Rickman natuurlijk terug hebben, maar Rapp had het merkwaardige gevoel dat ze gezien de omstandigheden liever hadden dat de geheimeoperatiesleider in een lijkzak werd teruggebracht. Het zou onmogelijk zijn de ontvoering geheim te houden. Rickmans operationele kennis van zaken was te veelomvattend om te negeren. Inmiddels waren er

al hele teams verzameld in Langley, die dag en nacht doorwerkten om de schade vast te stellen. Als het Rapp niet snel lukte Rickman te vinden, dan zouden er complexe, kostbare operaties in gang gezet moeten worden, anders eindigden overal in het Midden-Oosten, Zuidwest-Azië en nog verder weg steeds meer informanten in mortuaria. Vroeg of laat zou het Amerikaanse Congres lucht krijgen van de ramp en antwoorden eisen. Voor een hele groep medewerkers in Langley was er maar één ding erger dan dat Rickman de CIA-geheimen aan een vijand zou verraden, namelijk dat Rickman voor het Congres zou getuigen.

Rapp had een langdurige en ietwat ingewikkelde relatie met Rickman. Hij respecteerde hem, maar het had een tijd geduurd voordat het zover was. Terwijl Rapp erover nadacht hoe hij met een mogelijke order om Rickman te elimineren zou omgaan, kwam de boomlange Hubbard naar hem toe.

‘Dit is echt een ellendige klotetoestand.’

Rapp knikte. ‘Veel erger kan het nauwelijks worden.’

Hubbard wreef over zijn kale schedel en vroeg: ‘Hoe gaan we hem in godsnaam vinden?’

‘Dat weet ik op dit moment nog niet.’ Rapp wist dat ze slechts een minieme kans op succes hadden, maar ze moesten ergens beginnen. ‘Dit wordt een heel smerige onderneming, en als je er geen trek in hebt, Hub, stel ik voor dat je terugkeert naar de basis en je in je kantoor opsluit.’

Hubbard keek Rapp een moment lang aan en knikte. ‘Je hoeft niet bang te zijn dat ik overgevoelig ben. Ik zit hier al twee jaar en heb de krankzinnigste dingen gezien.’

Die ‘krankzinnigste dingen’ konden grotendeels op het conto van de vijand worden geschreven. Ditmaal zouden zij zelf grenzen overschrijden. ‘Dat weet ik,’ zei Rapp, ‘maar neem dit van mij aan: als we hem terug willen halen, zullen we meedogenlozer te werk moeten gaan dan je je kunt voorstellen, en als je op enig moment begint te twijfelen, dan is dat best en kun je eruit stappen, maar je moet me wel beloven dat je je kop in het zand steekt en je mond dichthoudt.’

Hubbard glimlachte nerveus. ‘Mijn naam is haas, als het moet.’

‘Mooi,’ antwoordde Rapp, ook al had hij zijn twijfels.

‘Waar wil je beginnen?’

Rapp richtte zijn aandacht weer op de rij dode mannen. ‘De lijfwachten.’

Hubbard draaide zijn bijna twee meter lange lichaam naar de rij mannen toe en tuitte zijn lippen. ‘Ik denk dat we deze vier wel kunnen uitsluiten.’

Rapp keek naar de man met het weggeslagen gezicht. Het lag voor de hand dat het om een aanslag van een infiltrant ging, maar de lijfwachten

waren stuk voor stuk door de wol geverfde strijders van de Noordelijke Alliantie. Het zou kunnen dat een van hen omgekocht was om de cruciale info over het beveiligingssysteem door te spelen, maar erg waarschijnlijk was dat niet. Maar als een van hen een verrader was, was het ook mogelijk dat de Taliban – of wie hiervoor ook verantwoordelijk was – had besloten hem te doden zodra ze hadden gekregen wat ze wilden. Daartegen pleitte dat Rapp er eigenlijk van overtuigd was dat de Taliban hier niets mee van doen had. Hij wees naar de man wiens gezicht deels was weggeslagen. ‘Richt je vooral op hem. Ik wil alles weten wat er over hem te weten valt, met name over zijn familie. Hebben zijn ouders, vrouw of kinderen medische problemen? Is hij aan de drugs? Alles wat je kunt vinden.’

‘En de andere acht?’

Er was een team verhoorexperits uit Washington onderweg, maar het vliegtuig zou pas over dertien uur landen. ‘Als je er de mensen voor hebt, kun je met hen beginnen, maar ik betwijfel of ze hier nog in de buurt zijn na zo’n drama. Wat zou jij doen als iemand je een stapel bankbiljetten gaf om je maten en een man als Rick te verraden?’ Rickmans voornaam was Joe, maar iedereen die met hem werkte noemde hem Rick.

‘Ik zou ervandoor gaan.’

‘Vanzelfsprekend.’ Rapp wees naar de man die met een .45-kaliber was doodgeschoten. ‘Richt je voorlopig op deze man.’

‘Dus je denkt dat de Taliban hem voor haar karretje heeft gespannen?’

Rapp negeerde de vraag voorlopig en vroeg: ‘Wie heeft deze lijken zo neergelegd?’

‘Hoe bedoel je?’

‘De lijken,’ zei Rapp terwijl hij naar de vier mannen op rij wees. ‘Die lui zijn niet hier neergeschoten. Moet je dat bloed op de vloer zien. Ze zijn hierheen gesleept nadat ze vermoord waren.’ Rapp wees naar de trap. ‘Een van hen is hier vanaf de eerste verdieping naartoe gesleept.’

Hubbard haalde zijn schouders op. ‘Ze lagen hier zo naast elkaar toen ik binnenkwam.’

‘Hebben de lijfwachten hen versleept?’

‘Niet dat ik weet. Moet ik dat voor je uitzoeken?’

‘Zo meteen.’ Rapp keek naar de voordeur, waar een van de lijfwachten de wacht hield met een AK-47 stevig in zijn beide handen. ‘De burens... hebben zij gisteravond iets gezien of gehoord?’

‘Nee. Helemaal niets.’

‘Geen inbraaksporen?’

‘Die hebben we niet ontdekt, maar als een van deze kerels hen heeft geholpen, konden ze zonder iets te forceren binnenkomen.’

‘Geen inbraak dus... vier lijfwachten... vier keer door het hoofd geschoten... vier dode mannen. Is daar volgens jou iets ongebruikelijks aan?’

Hubbard dacht daar even over na en zei: ‘Ik weet niet goed waar je op doelt.’

Rapp wees de lichamen een voor een aan en zei: ‘Negen millimeter, negen millimeter, negen millimeter, .45-kaliber, en als je het mij vraagt zijn al die kogels uit wapens met demper afgevuurd. Zeer accuraat geschoten. Goede wapendiscipline. Kijk naar de muren.’

Hubbard draaide om zijn as en zei: ‘Wat is daarmee?’

‘Zie je iets?’

‘Nee.’

‘Dat is het nu juist. Heb je de Taliban ooit zo te werk zien gaan? Vier schoten, vier treffers, en geen schot meer. De Taliban knalt er maar al te graag op los. Je weet hoe ze opereren. Ze zouden met drie of vier trucks naar dit huis zijn gereden en alle drie de gebouwen met granaatwerpers bestookt hebben. Dit huis zou doorzeefd zijn met kogels. Dit is door professionals uitgevoerd.’

Hubbard vertrok zijn gezicht en knikte. ‘Ja, je hebt gelijk. Die tulbandkoppen blazen graag gebouwen op. Dit is meer iets wat onze mannen zouden doen...’

Hubbard praatte door, maar Rapp luisterde niet meer. Hij had er nog niet aan gedacht dat Amerikaanse speciale eenheden hierbij betrokken konden zijn, en hij wilde daar ook niet aan denken. Vanaf het moment dat Rapp had gehoord dat Rickman vermist werd, voelde hij een knagende angst dat hij zich in een wespennest begaf. Rickman was gewoon zo goed in zijn werk omdat hij met zijn briljante geest altijd vijf, tien, vijftien of zelfs twintig stappen voorlag op de vijand, en eigenlijk op iedereen. Het was Rapp vaak overkomen dat hij niet begreep waar Rickman op uit was, omdat hij niet slim genoeg was om Ricks gedachtegang te volgen.

‘Wat denk je van die klootzakken van de ISI?’ vroeg Hubbard.

De allerminst loyale leden van de Pakistaanse inlichtingendienst stonden inderdaad op Rapps lijstje, net als een stel anderen. ‘Vergeet de Iraniërs, de Russen en de Chinezen niet.’ En er was nog een mogelijkheid, die Rapp voorlopig liever voor zich hield.

‘Ik zet mijn geld op de ISI. Dit is echt zo’n vuile streek die zij zouden uithalen.’

Er schoot Rapp iets te binnen. ‘Waar is de hond? Die verdomde rottweiler die nooit van Ricks zijde week?’

‘Ajax... die is een maand geleden doodgegaan.’

Dat nieuws verraste Rapp. ‘Wat was er met hem aan de hand?’

‘Weet ik niet, maar Rick was er flink door van slag. De hond werd ziek, hij ging met hem naar de dierenarts en moest hem laten inslapen. Ik geloof dat Rick zei dat het kanker was of zoiets.’

Een van Rapps teamleden kwam met een zorgelijke blik op zijn gezicht de trap af. Het was een man van tegen de vijftig met blond haar en blauwe ogen. ‘Niet goed,’ was alles wat hij te zeggen had.

Rapp keek Scott Coleman aan en zei: ‘Zeg me alsjeblieft dat je het over iets anders hebt dan de kluis. Zeg me dat de kluis onbeschadigd is en dat al het geld, de harde schijven en de laptop er veilig in liggen.’

Coleman schudde zijn hoofd. ‘Alles is weg. Helemaal leeggehaald.’

Hoewel Rapp het had verwacht, had hij toch gehoopt zijn baas ook goed nieuws te kunnen melden. ‘Verdomme, ik moet Irene meteen bellen om het aan haar te vertellen.’ Rapp pakte zijn telefoon, maar stopte toen hij rumoer bij de voordeur hoorde.

2

Abdul Siraj Zahir bewonderde zichzelf in de spiegel. Met zijn achtenveertig jaar was hij in zijn land een oude man. Zelfs onder het gewone volk haalden velen de volwassen leeftijd niet. In Zahirs metier was de overlevingskans nog veel kleiner. Hij was een krijger, net als zijn vader en diens vader voor hem. Zijn vader en alle drie zijn oudere broers waren dood. Zijn vader en de oudste twee broers waren door de Russen gedood en de derde was door toedoen van de Noordelijke Alliantie omgekomen. Zahir had van hun fouten geleerd. Afghanistan was een woest en ruig land, waar je alleen iemand uit je eigen dorp kon vertrouwen. Daarbuiten veranderden de loyaliteiten voortdurend volgens allerlei ingewikkelde spelregels.

Zahir had geleerd dat hij meedogenloos en voortdurend waakzaam moest zijn om in leven te blijven. Hij wist dat hij soms als sadistisch en paranoïde werd gekarakteriseerd, wat hij als een ereblijk beschouwde; hoe meer mensen bang voor hem waren, hoe beter. In Afghanistan regeerde de angst. Als je er niet voor zorgde dat anderen je vreesden, werd je zelf een doelwit. Zahir wilde niet dat hij op dezelfde manier aan zijn eind kwam als zijn vader en broers, en daarom voedde hij die vrees. Dat was niet altijd gemakkelijk, maar hij wist inmiddels dat hij er goed in was.

Zahir streek zijn grijze uniformhemd glad, knipte met zijn vingers en stak zijn armen uit. Zijn assistent kwam snel naar voren met Zahirs glanzende zwartleren dienstgordel. Hij gespte die om de forse taille van zijn baas, controleerde of die recht zat en deed een stap opzij zodat Zahir zichzelf in de spiegel kon bewonderen. Zahir glimlachte naar zijn spiegelbeeld. Zijn wapen was een .40-kaliber Smith & Wesson, waarmee hij nog niet had geschoten. Dat de Amerikanen hem het wapen gratis hadden gegeven, maakte het bezit des te heerlijker. Hij had de afgelopen tien jaar vooral Amerikanen gedood, en nu stond hij bij hen op de loonlijst.

Zahir zag dat er iets niet in orde was met zijn baard en boog zich naar de spiegel toe. Zijn irritatie gold een grijs plekje dat hij had gemist. Hij pakte

een fles zwarte verf van zijn bureau en stak er een kwastje in. Na een paar keer aanstippen was het grijs verdwenen. Zahir glimlachte naar zijn gesoigneerde baard en legde zijn handen op zijn heupen. Hij zag er goed uit in zijn uniform. Het zat een beetje strak om zijn middel, maar in Afghanistan was zijn uitdijende taille juist een teken dat hij een welgesteld man was.

Afghanistan was een uniek land. Het was een soort petrischaal voor de overleving van de best aangepasten. Historisch gezien was het altijd al een ruig land geweest; door de hete zomers, koude winters en het onherbergzame landschap was de bevolking extreem gehard. In de afgelopen drie decennia, waarin het land vrijwel voortdurend in oorlog was geweest, was het selectieproces nog verder verscherpt. Het was niet langer genoeg om lichamelijk sterk te zijn. Je moest een goed inzicht hebben in de steeds wisselende allianties die de machtsstructuur van het geïsoleerde land hadden gevormd en steeds opnieuw vormden. Eerst hadden ze de Russen moeten paaien, en vervolgens de Amerikanen en hun Pakistaanse partners, die de fanatieke wahabitische strijders vanaf de overkant van de Perzische Golf financieel ondersteunden. De laatsten waren de opmaat geweest tot de Taliban en haar vijanden van de Noordelijke Alliantie, die een lange burgeroorlog hadden uitgevochten. Vervolgens waren de Amerikanen en hun coalitiegenoten op het toneel verschenen, die de Taliban binnen een paar maanden van haar macht hadden beroofd.

Op die dag, inmiddels meer dan tien jaar geleden, had Abdul Siraj Zahir een kijkje in de toekomst kunnen nemen en ingezien dat de Taliban zou terugkeren. Hij had daaraan weliswaar getwijfeld vanwege het Amerikaanse overwicht in de lucht en hun geavanceerde wapens, maar Zahir kende het Afghaanse volk, en belangrijker nog, hij kende de vrome moslims die het fundament van de Taliban vormden. Ze kwamen nog liever tot de laatste man om dan dat ze zich door deze goddeloze lui lieten verslaan. Zahir wist ook dat de Amerikanen niet zover wilden gaan om achter de Taliban aan te jagen alsof het honden waren – wat het wel degelijk waren – en hen uit te roeien.

Dus speelde Zahir iedereen tegen elkaar uit en vergat hij het lot van zijn vader en broers nooit. Hij bleef in zijn kleine enclave ten zuidoosten van Jalalabad zitten en veranderde net zo vaak van kant als nodig was om te kunnen overleven. Zahir was niet dol op zijn land, maar haatte het ook niet. Hij dacht gewoon niet in dergelijke termen. Zoals het grootste deel van de bevolking woonde hij in dit gedeelte van de wereld omdat hij hier was geboren. Hij beschouwde zich als een bovengemiddeld intelligente man met een uitstekend inzicht in wat mensen motiveerde, en belangrijker nog, in wat hun vrees bezorgde.

Ondanks zijn vermogen om verschuivingen in de macht te voorvoelen was het zelfs hem niet gelukt de meest recente, spectaculaire verandering te voorspellen. Nadat hij talloze Amerikanen had vermoord en van hun geld had beroofd, waren die dwazen bij hem gekomen met een aanbod om voor hen te werken, en nog in een echte, legitieme functie ook. Het ging niet simpelweg om een zak geld, zoals ze in het verleden hadden geboden voor bepaalde informatie. Ze wilden dat hij commandant van de plaatselijke politie werd. Hij meende uiteraard dat het een valstrik was, maar toen kwam hij te weten dat andere illustere strijders zoals hijzelf soortgelijke functies bij de Afghaanse politie hadden gekregen. Het was een nieuwe zet in het schaakspel, die de Amerikanen het re-integratieprogramma noemden.

Hij was nog maar zes weken in functie, en vulde nu al zijn zakken met steekpenningen van plaatselijke zakenlui. De Taliban vormde natuurlijk een bron van zorg. Uiteindelijk zouden ze weer aan de macht weten te komen, maar dat zou nog een paar jaar duren, en in de tussentijd kon Zahir beide kanten tegen elkaar uitspelen. Hij zou voor de Amerikanen werken, hun geld aanpakken en intussen de Taliban op de hoogte houden van wat ze moest weten.

Zoals altijd was het van het grootste belang om zichtbare en onzichtbare vijanden een stap voor te blijven. Lang geleden had Zahir zich al met uiterst loyale mensen omringd. Er was geen man in zijn kring van vertrouwelingen die hij minder dan tien jaar kende, en ze kwamen allemaal uit zijn dorp. Het waren leden van zijn stam, en in ruil voor hun loyaliteit beschermde hij hun families. Zahir bracht nooit meer dan twee nachten op dezelfde plek door, en ook al had hij nu een legitieme baan, toch hield hij aan zijn oude gewoonten vast. Een van de redenen was dat hij vier vrouwen had. Die hadden allemaal zijn aandacht nodig, maar er was nog meer. Zijn axioma was buitengewoon simpel: ze konden hem niet vermoorden als ze hem niet konden vinden. De nachten waren altijd het gevaarlijkst. Dan waren de Amerikaanse moordenaars op jacht. Dankzij het voordeel van hun optische apparatuur konden ze zijn landgenoten voortdurend bestoken en vermoorden.

Al jarenlang sliep Zahir niet meer 's nachts. Hij zorgde er altijd voor dat hij van middernacht tot een uur voor zonsopkomst wakker was. Dat was de periode waarin de Amerikaanse honden het liefst aanvielen, en daarom bleef hij dan wakker, zich voortdurend verplaatsend. 's Ochtends sliep hij en 's middags en 's avonds deed hij zaken. Maar vanochtend was het anders. Na niet meer dan een paar uurtjes slaap was hij gewekt door Pamir, een van zijn grootste vertrouwelingen. In de stegen van Jalalabad ging als een

lopend vuurtje het gerucht rond dat een beruchte Amerikaan uit zijn fort was ontvoerd. Rickman was een heel belangrijk man, die een flink aantal van Zahirs landgenoten schatrijk had gemaakt. Helaas had Rickman heel veel tijd en geld gestoken in pogingen Zahir te vermoorden. Het was vaak kantje boord geweest, maar Zahir was er altijd in geslaagd hem een stap voor te blijven. Nu Zahir in de positie was om eindelijk een deel van het geld te incasseren waarmee de Amerikanen altijd zo gul strooiden, had iemand hem te grazen genomen.

Zahir had zich de hele ochtend al stilletjes vervloekt omdat hij niet als eerste met het plan was gekomen. Dankzij zijn recentelijk verkregen invloed was dit precies het soort operatie dat hij in gang had kunnen zetten. Maar nu de beloning hem was ontgaan, was hij gedwongen zich aan te passen. Als hij in de afgelopen dertig jaar iets had geleerd, was het wel dat uit chaos geweldige kansen ontsproten, vooral als je moedig en meedogenloos was.

In de spiegel zag Zahir Pamir binnenkomen. De man was niet in het uniform van de Afghaanse plaatselijke politie gekleed. Hij was sinds jaar en dag meer een type dat in het duister opereerde. 'Wat ben je te weten gekomen?'

Pamir hield zijn hoofd een beetje schuin en zei: 'Er zijn meer Amerikanen in het huis. Ik heb gehoord dat ze vanochtend uit Kandahar zijn ingevlogen en door de grote Amerikaan naar het huis zijn gereden.'

'Hubbard?'

'Inderdaad.'

Zahir snoof. De plaatselijke CIA-baas was geen partij voor hem. Het zou geen moeite kosten om hem te manipuleren. 'Was Sickles bij hen?'

'Nee.'

Dat verraste Zahir. Hij had met veel plezier met Sickles samengewerkt. En dat Rickman en Sickles niet met elkaar overweg konden, had hij goed kunnen uitbuiten. Sickles had hem verteld bij Rickman uit de buurt te blijven. Hij had hem verteld dat hij Rickman niet kon beteugelen, hoewel Sickles de baas van de CIA in Kandahar was. 'Die nieuwe Amerikanen... enig idee wie dat zijn?'

'Nee.' Pamir schudde zijn hoofd. 'Alleen dat ze met z'n zessen waren.'

'Beveiliging?'

'Drie Humvees... één normale, eentje met een .50-kalibergeschutskoepel en de andere met een granaatkoepel.'

'En manschappen?'

'Acht in totaal. We houden beide einden van de straat in de gaten.'

Zahir snoof weer. Ze zouden zijn politievoertuigen nooit kunnen tegen-

houden. Hij zou hen gewoon passeren. Met een blik op Raashid, zijn luitenant, vroeg hij: 'Zijn de mannen zover?'

'Jazeker, meneer.'

'Mooi. Zorg dat iedereen in de auto's stapt. Het moet een staaltje van machtsvertoon worden.'

Pamir vroeg: 'En wat wilt u dat ik doe?'

'Blijf naar hem zoeken en licht me meteen in zodra je iets nuttigs te weten komt.'

Pamir maakte een lichte buiging en vertrok. Tot zijn blijdschap zag Zahir in zijn personeelskantoor meer dan tien mannen die bezig waren nieuwe kogelwerende vesten aan te snoeren en hun wapens te inspecteren, stuk voor stuk cadeaus van de Verenigde Staten van Amerika. Wat een stelletje dwazen, dacht hij bij zichzelf. De Amerikanen zouden de komende maanden een buitengewoon harde les leren.